

2016. JANUÁR–MÁRCIUS

JÓ PÁSZTOR

A JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY LAPJA • 13. ÉVFOLYAM 1–3. SZÁM

Imádságos órák, napok, hetek, sőt: imahetek

Jól kezdődött a 2016-os esztendőnk: imahetekkel. Bár a mi drága hitelődeinknek az időpont-meghatározása nem tűnik a legideálisabbnak. Január ugyanis hazánkban a leghidegebb, sőt, legcudarabb téli hónapnak számít – úgy általában. Lám, most is úgy alakult az év eleje, hogy egyik országrészben hó hullt, másokban ónos eső esett. Az utak, utcák síkosak és latyakosak voltak mindenfelé. Mi is csak csúsztunk-másztunk, amint próbáltuk megközelíteni az imádkozásra kijelölt imatermet, erősen egymásba kapaszkodva.

Mivel ez a két hét főként már csak az idősebb generációt vonzza, számítani lehetett rá, hogy jóval kevesebben leszünk a megszokott és várható létszámnál. Sajnálatos módon a fiatalabbak mindinkább kimaradnak ebből a közösségi programból. Pedig tudom, hogy szoktak és szeretnek imádkozni. Külön alkalmakon. – Most viszont lehetett volna egy olyan szerepük is, hogy az „öregeket” ők hozzák-vigyék ezeken a sötét és csúszkálós éjbe hajló alkalmakon.

Az első teljes hetet „aliansz” imahétnek nevezzük. Hogy kik tartozzanak ehhez a lelki-szellemi tömörüléshez, napjainkban ezt nem könnyű meghatározni, ugyanis országszerte sok az újonnan létesült kisközösség, újonnan alakult gyülekezet. Láttam olyan nyilvántartást, amely több tucat felekezetet jegyzett az egyházak közé. Egyelőre még a „beavatottak” is alig tudják, melyik megnevezés milyen „neo” közösségi hátteret takar. A bibliás hangzású név-

választás megtévesztő lehet. Más esetekben pedig a „szekció-alapító” nevével – mint „logó”-val – jelzik a csoportot. (Vajon ki lehet az illető?)

Annyi tévtan és szélsőséges önértelmezés még sosem kapott ekkora teret hazánkban, mint mostanság, az ezredforduló környékén. Nem is igen tudjuk szétosztott hallomások alapján megítélni, jó lenne-e közelebbi kapcsolatba kerülnie a két felekezetnek, például egy réginek és egy újnak. Féltjük kialakult bibliai hitvallásunkat, gyakorlatunkat és hagyományainkat. Régebbi gyülekezeteinkben is vannak és lehetnek a hit dolgában bizonytalanok, akik talán épp az alapozásnál tartanak. Szeretnénk, ha hitükben meggyökereznének, felelős és szolgáló gyülekezeti tagok válnának belőlük, és maradnának a sorainkon belül.

Amennyiben adott lehetőség az „egymás hite által” való megerősítés, ugyanígy veszélyeztető tényező is lehet a kezdők számára, hogy már megint valami izgalmas újdonsággal lehet megismerkedni.

Veszélybe került „elhíresült” evangéliumi közös éneklésünk is. Egyik-másik „neo-felekezet” olyan „dicsőítő csoport”-tal fogadja a gyanútlanul érkező vendégeket, hogy már belépéskor megriadnak a szokatlan hangszerek dübörgő-sivító fortisszimójától, elmegy a kedvük a magyartalan és ízléstelen szöveg-megfogalmazásoktól. Én magam is úgy vagyok, hogy amikor egy-egy éneket már a harmadik variációs feldolgozásában hallok, elmegy a kedvem tőle, hogy én is bekapcsol-

lódjam a dübnyögésbe vagy a dörgetésbe, ordításba.

Sajnálom azokat, akiknek minden régi énekszöveg és dallam „elavult” és rossz. Fájjalom, hogy énekórává „fajul” az „ima”-közösségi alkalom. Az elhintett igemagvak számára egy csöndes meditáló éneklés olyan lehet, mint búzamezőn a megtermékenyítő langy eső. Mi vetés után rögtön aratni is szeretnénk, akarunk, erőltetjük. A „természet”-nek azonban, és a Szentléleknek is az a természete, hogy időt ad és kíván a növekedés elérésére. És imádságot, imádságot, imádságot!

Az ökumenikus imahét szervezésénél és működtetésénél is problémák jelentkeznek. Mi, baptisták – ebben, eddig – bizonyos vezető szerepet élveztünk. Most viszont hiányzik az elfogadó bizalom és a kapcsolódó jóindulat. A nagyobb vallási közösségek, egyházak vezetői természetesen találnák, hogy létszám-függő legyen a szervezési és lebonyolítási bizottság ez irányú működése. A következő imahetek előtt ezt is meg kellene imádkoznunk.

Milyen alapon lehet megítélni és eldönteni, hogy mely egyházak (régi, vagy új!) vesznek, vehetnek részt az ökumenikus ima-mozgásban? Hányszor, hol, mikor és miként alakulnak ezek az imaeseték? Mi a lényeg? A tanítás, az imádkozás, a buzgóság, vagy „egyáltalán” a közösség, a találkozás, az együttlét?

Nem ártana ezekben a kérdésekben közös – vezető-szintű – beszélgetéseket tartani, hogy a

medertelen áramlásokat bizonyos biblikus és intelligens gátak közé kormányozzuk, hogy ami jó, az még jobb legyen. Ami hasznos, még áldottabbá váljék. Ha elavult, attól el szabad fordulni, ami viszont haladó hagyománnyá érhetne, az hadd haladjon tovább, és legyen belőle nemes szokás, egymást építő lelki gyakorlat.

„Mert igen hasznos”, sőt, „nagy az ereje”! Az igaz hitű ember buzgó imaéletéről van szó! – Sajnos, gyülekezeteinkben az „imaórák” megrövidülnek, imapercek lesznek belőlük, és akkor is csak a megszkott személyek, a jól ismert hangok.

Az a keserű hasonlat jut eszembe, hogy az egyházak – köztük a mienk is – egy lelki-szellemi hatalmas hadsereg. Ebben a nagy létszámú hadtestben egyre többen elvégzik a katonai akadémiát. Elméletben a hadviselés minden fortélyát kitanulják. Aztán kilépnek a lelki harctérre, a „misszió”-ba, és kiderül, hogy alig egynéhánynak van birtokában a nélkülözhetetlen kézi fegyvere, az imádság. Persze a „lelki fegyverzet” egyéb darabjai is csupán tudott, de nem használható eszközök számukra. Egyébként nagyon ismerik a szellemi hadviselés minden teológiai csínját-bínját.

Nekem, mint régi, öreg lelki munkásnak az imádkozás a fő „foglalkozásom” volt és marad. Azon kesergek mostanában, hogy letérdelni még tudok, de a térdeimről fölemelkedni gyakran már csak segítséggel. Vajon muszáj nekem is ott lennem minden nap az aliensz és az ökumenikus imaalkalmakon? Lehet, megértenék barátaim, testvéreim, ismerőseim, hogy az sem rossz, ha idehaza maradok és „titkon, ajtómat behajtva”, külön végzem az ima-szolgálatomat. – De megszakad a szívem, ha nem lehetek én is ott az együtt imádkozók között!

Gerzsenyi Sándor

A SZERKESZTŐ ROVATA

Új évet kezdtünk. Minden egyes reggel is hálát kellene adnunk, hogy új nap virradt felettünk, de erről talán néha – a nagy rohanásban – megfeledkezünk, az új év azonban más. Egy esztendő elkezdeni gyülekezetben, imaközösségben szoktunk. Hálát adva az előző évért – meg eddigi életünkért – mindazért az áldásért, amivel az Úr elhalmozott bennünket. Hogy az új évből hány napot kapunk ajándékba, nem tudjuk, de hittel tekintünk a jövőbe, és úgy folytatjuk a ránk bízott munkát, mint ha örökké élnénk itt a földön. Ez így van rendjén. A mi Urunk Jézus megtanított bennünket arra, hogy ne aggodalmaskodjunk, ne legyünk kicsinyhitűek, hisz gondviselő menygyei Atyánk van. Gondviselő, szerető és gazdag.

A Jó Pásztor újság 13. évfolyamának első száma elkészült. Tizenhárom éve minden egyes szám megjelenésekor hálát adunk. Amikor elindítottam a lapot, nem gondoltam arra, hogy vajon meddig is leszünk képesek megjelentetni, hisz alapelveként megfogadtuk, és meg is írtuk, hogy nem kérünk előfizetési díjat, nem kérünk és nem fogadunk el állami támogatást, és hogy mindannyian mindenféle honorárium nélkül végezzük a munkát. Ezt a fogadalmat betartottuk. Kértük viszont kedves Olvasóink imádságait és adományait, ha hasznosnak ítélik ezt a missziót, és tizenhárom éve tapasztaljuk, hogy a maroknyi liszt és a korsó alján lévő kevéske olaj nem fogyott el, mint a bibliai időkben Sareptában. Nincs nagyobb élmény, mint tapasztalni az Úr csodáit, például azt, hogy Ő tölti a korsót, szaporítja a lisztet, és mindig van egy napra való új áldás.

A manát nem lehetett felhalmozni. A vándorló zsidóknak meg kellett tanulni, hogy a mennyei gondoskodás egy napra szól, de arra mindig. (Ha kell hollókat, vagy épp angyalokat is „alkalmaz” az Úr.)

Ezt tapasztaljuk mi is. Hálásak vagyunk azért, hogy szolgálhatunk. Köszönjük a leveleket, az üzeneteket, a bátorítást. Amíg meg lesz a következő számhoz szükséges „olaj”, amiről az Úr gondoskodik az ő gyermekei által, addig megjelenünk. Addig, amíg fenn tudjuk tartani a Jó Pásztor egyéb misszióit (Szókepusztai konferenciák, gyermek- és ifjúsági táboroztatások, karitatív tevékenység), folytatjuk a munkát.

Reménységgel tekintünk előre, hisz tudjuk, hogy a mi munkánk nem hiábavaló az Úrban. Így kívánunk minden kedves Olvasónknak és Támogatóknak áldást, örömet, békét a 2016-os esztendőre attól az Úrtól, aki „lépésről lépésre vezet”. És mi mindannyian tudjuk, hogy „mily fennsleges fogni e kezet...”

*

Gratulálunk Gerzsenyi Sándor testvérnek a Spurgeon-díjhoz, és közlünk tőle néhány rendhagyó írást, verest, levelet. Ezekben föllelhető a humor, az ironia, a belső vívódás. Szeretném, ha olvasóink egy kis betekintést nyernének a lelkipásztori szolgálat negatív „velejáróiba”, és azt is, ha nem megbotránkoznának egyik-másik nagyon is igaz, de sarkos kritikán, hanem értékelnék a merész őszinteséget, amire egyébként maga az Úr Jézus tanít bennünket, különösen a „jaj néktek” kezdetű igékben.

Ebben a számban ő írta a vezércikket is, meg egy előretekintést, (2016 – „Az értékek éve!” –)

Közlünk még két krimibe illő Wilhelm Busch visszaemlékezést.

*

Továbbra is szívesen vesszük kedves Olvasóink visszajelzéseit, és köszönjük támogatásukat, akár adójuk egy százalékával is. Adószámunk: 18696619-1-13

Jó olvasást, áldást és örömet kívánva, testvéri szeretettel:

*Dr. Almási Mihály
lelkipásztor-szerkesztő*

Wilhelm Busch: Szószékre – kerülő úton

Elmondom legmeggrázóbb élményemet az első letartóztatásról. Darmstadtban történt. Egy lelkészi csoporttal evangélizáló alkalmakat rendeztünk. [...]

Mannheimben a délutáni előadásom címe pl. ez volt: „Szeretet és becsület a keresztyén ifjúság nevelésében.” Akkor mindenki előtt világos volt: mi keresztyének a szeretetet tekintjük a legmagasabb erénynek, a nációk viszont azt mondják, hogy a becsület a legnagyobb. Hogy aztán ezen mit értettek, azt soha nem mondták meg. Vita folyt tehát a legmagasabb értékekről.

Mannheimben a hatalmas templomot 3000 ember zsúfolásig megtöltötte délután 2 órakor! Ott igazi szellemi küzdelem folyt. Mi pedig állandóan az életünkkel játszottunk. Bármelyik mondatomra kijelenthettek volna: megtámadta a párt hivatalos világnézetét. Miután Mannheimben prédikáltam, estefelé Darmstadtba érkeztem. Egy barátom várt az autójával, és így szólt: „Drága Vilmosom, a darmstadti templom tele van, de az egyenruhások megszállták az összes ajtót, hogy elcsípjenek és a szolgálatodat megakadályozzák. Én mindenestre leteszlek egy csendes mellékutcában, aztán a te dolgod, hogyan jutsz be. Egész este itt foglak várni.” – A megjelölt helyen kitett, és még annyit mondott: „Itt találsz meg, ha esetleg el kell tűnnöd. Most aztán lásd meg magad, mi a következő tennivalód.”

Végigmentem az utcán, és kértem egy nagy szabad térre. Szemben a hatalmas templom. Iszonyú sok ember, nagy izgalom, és a kivilágított bejáratoknál az államrendőrség. Már az arcukról meg lehetett ismerni őket. Mindenkit ellenőriztek, aki be akart menni. Világosan látszott, itt én nem jutok be. Kíváncsi nép is összesereglett, láttam, ahogy kutatnak utánam. Itt tehát lezárt az út. A prédikációmát viszont meg akartam tartani. Szemügyre vettem az épületeket. A templom mellett rácsos kerítés volt, mögötte egy csendes udvar, s az udvar végén állt a parókia, melynek kapuja a szomszéd utcára nézett. Ahogy felmértem a helyzetet egy első világháborús kiszolgált tiszt tekintetével, így szóltam magamban: az egyetlen út, melyen bejuthatok a templomba, az udvaron át vezet, mert azt nem őrzik. Az udvart viszont csak a parókián keresztül értem el. Vajon ki lehet jutni a lelkészházból az udvarra? Megkerültem a sarkot. A lelkészlakásban nem égett a lámpa, de a kapu nyitva állt. Talán csapdát állítottak? Esetleg ott állnak bent, és azt várják, hogy belépjek? Vagy a lelkész akarta a bejáratot nyitva tartani számomra? Ott tétováztam egyedül a nyitott kapu előtt. Bemenjek, ne menjek? Azt mondják, a mai ember igen magányos, de olyan magányt ritkán éreztem, mint abban a helyzetben. Teljesen kiszolgáltatva! Azonban bizonyosságot tehetek róla: abban a pillanatban, amikor átéreztem ezt a magányt – a döntést senki nem vál-

lalthatta helyettem –, mintha kézzel foghatóan tapasztaltam volna, hogy Ő mellettem áll.

Jézus megígérte: „Veletek vagyok minden napon a világ végéig.” Olyan boldogság fogott el, hogy leírni sem tudom. Ő megvásárolt. Ő vérevel fizetett értem. Ő él. Ő velem van. A győztes oldalán állok. Szeretném most újra mondani: ne halogassák a döntést Krisztus mellett! Hiszen hozzám hasonlóan kerülhetnek krízishelyzetbe. Akkorra szilárd talaj kell a lábuk alá. Akkor már nem lehet keresgélni!

Bejöttem a sötét lelkészházba. Egy kéz hirtelen megragadott, és valaki a fülembe súgta: „Jöjjön velem!” Szóval az Államrendőrség? Levezettek a pincelépcsőn, aztán több pincehelyiségen keresztül, majd észrevettem: a kazánházban vagyok. Ez bizonyára az udvar alatt van. Azonban szuroksötét volt körülöttem. A férfi, aki vezetett, felkattintotta a zseblámpáját, rámutatott egy kis csigalépcsőre, és így szólt: „Ott menjen fel!” Felmentem, és egyszerre bent találtam magam a templomban. Zsúfolásig tele volt. Nem tudtam, ki irányított, és a templomból anélkül kerültem ki, hogy találkoztam volna az illetővel.

Csak néhány évvel később derült ki a titok. Megállt előttem Visser't Hooft, az ismert nevű főtitkár, és megszólított: „Busch testvér, maga az én nagy élményem az egyházi küzdelem idejéből.” – „Hogyhogy?” – kérdeztem. – „Én voltam a titkos vezetője Darmstadtban. Azt mondtam a lelkésznek: ha Buschnak van esze, itt fog keresztülmenni. Maga azonban nem segíthet neki, különben letartóztatják. Menjen csak szépen ki a családjával együtt, s majd én, mint külföldi elintézem az ügyet.” – Évekkel később tudtam meg, hogy a külföldiek annak idején többet kockáztathattak.

Bent voltam tehát a templomban. Világos esőkabátomat az első ember kezébe dobtam, és felmentem a szószékre. A szószékről soha nem hoztak le senkit. Témám így hangzott: „Jézus Krisztus, az Úr.” Attól kezdve, hogy beléptem a lelkészházba, mélységes nyugalom szállt rám. Jelen volt az egyenruhás rendőrség, és meg akart kaparintani, én pedig ott álltam fenn, és hirdethettem: „Tegyetek félre most minden nyugtalanságot. Szeretnék a legdicsőségesebbéről beszélni, ami csak létezik a világon, Öröla ugyanis, Aki az örök dicsőségből lejött hozzánk, Jézusról.”

Kívül hangszórókat szereltek fel, mert előre számolni lehetett vele, hogy a templom nem fogadja be a hallgatóságot. A rendőrségnek irtózatosan nagy gondot okozott, hogyan tudná a hangszórók zsinórját elvágni, hogy a kint álló emberek a „szörnyű” üzenetet meg ne hallják. Én pedig egy teljes órán át beszéltem. A fő témám voltaképpen ez az énekvers volt: „Ha az ember tudná, Jézusnál mi' szép, ó, hány néki adná még ma a szívét!”

Isten segítségével, nagy örömmel tehettem bizonyoságot és mutathattam meg egész egyszerűen: mit jelent, hogy a Golgotán szenvedő Krisztus bűnbocsánat és kegyelem áradatát ontja az életembe, és hogy én a Feltámadottal élhetek. Ez valami csodálatos!

Lejöttem a szószékről, felkaptam a kabátomat. Az emberek elég hamar kapcsoltak, egy pillanat alatt vagy húszan voltak körülöttem. A rendőrök azonnal odarohantak: „Hol van Busch lelkész?” Csakhogy 20-30 ember állt egy csomóban, akiket igazoltatniuk kellett. Addigra én rég eltűntem a pincén keresztül a lelkészházba, onnan az utcára. Kintről néztem a nevetséges színjátékot, ahogy minden kijövő embert igazoltattak. Kezükben tartották a fényképet. Ő az, nem ő az? Én pedig békésen álltam odakint, és teljes nyugalommal néztem az egészet.

Ez azonban csak az élményem első fele volt. Összeszedtem magam: ideje lesz eltűnnöm. Megkerestem az autót, mely egy lámpa alatt állt a csendes mellékutcában, és azt hittem, hogy a vezető elaludt, mert teljesen mozdulatlanul ült. Odafordultam hozzá, és megszólítottam: „Günter!” Abban a pillanatban kilépett valaki az autó mögül. „Titkos Államrendőrség. Állj! Le van tartóztatva!” [...]

Akkoriban soha nem kerültünk közönséges börtönbe, hanem az Államrendőrség fogdáiba. Ezek különleges helyiségek voltak. Egy kivételével többnyire olyanba tettek, hogy a könyököm már behajlítva is a falat érte. Felül volt egy ablak. Ilyen helyen két nap múlva megzavarodik az ember. Nincs olvasnivalója, alig kap enni, én mindenesetre úgy éreztem, hogy megbolondulok ebben a cellában. De aztán mindig ugyanazt tapasztaltam, hogy a sötétség országának határán felderengett a tudat:

„Ember, te azé vagy, Aki megvásárolt téged, és Isten az Ő tulajdonát nem engedi el!” Csak így tudom szavakba foglalni: Jézus belépett hozzám, a cellába. Ezekben a piszkos cellákban minden rajongás elpárolog belőled. Megismered a valóságot, megismered saját szívedet. Átélttem olyan időköt, melyek folyamán Isten összes bűnomet elém tartotta, és megláttam, ki vagyok: elveszett ember! De azután megláttam Jézust, az értem megfeszítettet, és Ő odalépett hozzám.

Mikor egyik letartóztatásom alkalmával feleségem engedélyt kapott a velem való beszélgetésre, azt mondta: „Hogy nézel ki? Sápadt vagy, borotvátlan, lesoványodtál.” Mire így feleltem: „Egy pillanat: inkább miattatok kellene aggódnia. Mennyi időtök van imádkozásra? Mennyi időd, hogy Istent magasztald? Az én napirendem ilyen: héttől nyolcig Istent dicsérem; nyolctól kilencig könyörgök másokért; kilenctől tízig felmondom a zsoltárokat, amiket kívülről tudok. Tíz-től tizenegyig tornagyakorlatokat végzek, hogy be ne rozsdásodjam; tizenegy-től tizenkettőig elkezdem ismét Istent dicsérni. Naponta háromszor egy órán keresztül magasztalom az Urat!”

Wilhelm Busch: Megalkudni?

Egyszer Essenben ültem a börtönben, és igen nyomorultul éreztem magam. Láz gyötört, rázott a hideg, éhség kínozott, teljesen „magam alatt” voltam, készen az abszolút vereségre. Akkor kihoztak a cellából, és felvittek kihallgatásra. Elöttem ült a három vezető személyiség. Megtévesztően nyájasak voltak. Görcsbe szorult a szívem. Arra gondoltam: ha ti ilyen barátságosok vagytok... „Busch lelkész – mondták – látjuk, hogy maga egyáltalán nem olyan rossz ember. Egyedüli butasága, hogy mindenáron ifjúsági lelkész akar lenni. Garantáljuk önnek, hogy tíz éven belül Németországban egyetlen fiatal sem fogja tudni, ki az ön elképzelt Jézusa. Efelől biztosítjuk önt. Mert erről gondoskodni fogunk. És ezért nem lesz többé szükség ifjúsági lelkészre. Felajánljuk önnek, Busch lelkész: azonnal szabadon engedjük, és tanácsosi állást kap, ha megígéri, hogy bibliai üzenetéről senkinek nem beszél többet. Hinni hihet, amit akar. Adunk önnek 24 óra gondolkodási időt.”

Barátaim, ez irtózatos. Ott ül az ember kimondhatatlanul éhesen, dideregve, lázasan a cellában, és arra gondol: ki innen! Hihetek, amit akarok, csak ne beszéljek többé. Holnap kikerülhetek, lesz rendes állásom, és az egész nyomás, üldözés megszűnik. Egyszerűen nem bírtam tovább, igazán nem bírtam. Csupán annyit kellene mondanom, hogy nem szólok többé, a magam számára hihetek, amit akarok. A pokol összes démona ott volt a cellámban. Meg tudják érteni ezt? Mind arra noszogattak: „Tedd meg, tedd meg!” És akkor hozzám lépett az élő Úr, s elém tárta, milyen dicsőséges az élet az Ő szolgálatában. Világossá tette, hogy nem lehet megalkudni: magamban hinni, amit akarok, de hallgatni róla? Nem, az kizárt dolog! Akkor mondj le rólam! Lemondani arról, Aki a Golgotán megvásárolt? Elveszteni az Istennel való megbékélést, a Megváltót, az üdvösséges halál lehetőségét, az örök életet? Lehetetlen!

Másnap reggel odaléptem az emberek elé, és kijelenttem: „Nem tudom elfogadni az ajánlatukat.”

Barátaim, önök is fognak még hasonló próbába kerülni. Nem kell hozzá az Államrendőrség.

Carl Heinrich Bloch (1834-1890): Krisztus a gyerekekkel

Kérdezzék meg maguktól: hol állok tulajdonképpen? Hoztak már életükben valaha döntést? Mit gondolnak, Isten azért szakította le egyszülött Fiát a szívéről és küldte a világba, hogy vitázzunk felette? Hogy éljük a magunk életét, és kijelentsük: Tudunk mi boldogulni nélküle is? Hogy képzelik el ezt? A Golgota ténye teljes „igent” vagy „nemet” követel tőlem, mégpedig újra meg újra.

„Tíz év múlva egyetlen fiatal sem fogja már tudni, kicsoda Jézus.” Néhány évvel később, nem sokkal a háború befejezése előtt ismét a városban voltam. Légiveszélyt jeleztek, majd azonnal légiriadót, s már zuhogtak is az első bombák. Azt sem tudtam, hova meneküljek. Felfedeztem a közelben egy mély bunker bejáratát, ami azonban nem volt teljesen kész. A lépcső hiányzott, csupán egy ferde akna vezetett le. Ha azonban csattog az ember háta mögött a légtér, akkor nem keresi a lépcsőt. Egyszerűen leereszkedtem a nyirkos agyagon. Közben megcsúsztam, és széleseben szinte lezúgtam a bunkerba. Lent állt egy katona, és elkapott. A kissé kékes, homályos világításban felismertem: a titkosrendőrség főnöke volt! Várta az amerikaiak bevonulását, és átöltözött egyszerű kis gyalogosnak. A komor éjszaka kísérteties fényében rémülten dadogta: „Busch lelkész, maga még él?” Akkoriban iszonyú halállal haltak az emberek. Kit kivégeztek, kit egyszerűen eltettek láb alól; egyeseket likvidáltak, mások koncentrációs táborba kerültek, vagy bomba csapta agyon őket.

„És maga még él?” – Hirtelen hatalmába kerített a hit önfeledt mámore. – „Nohles úr – mondtam –, mi még sok embert túl fogunk élni.” Jól értette, kikre célok azzal, hogy „mi”. Magam előtt láttam Jézust az élen, és vele a benne hívők egész seregét. Mit is mondott ez az ember néhány évvel ezelőtt? „Tíz év múlva egyetlen fiatal sem fogja már tudni, kicsoda Jézus.” – Igen, sokan életben maradtunk. Az illető pedig egy hét múlva felakasztotta magát.

Én pedig még ma is itt állhatok önök előtt, és magasztalhatom a Megváltót, Aki nélkül nincsen élet.

JÓ PÁSZTOR

Kiadja: JÓ PÁSZTOR KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY

PMB 12. PK 60.255/2002/4.

Számlaszám: 11742252-20061533 OTP Bank Rt.

Adószám: 18696619-1-13

Tel.: 06-20/886-0845 • Fax: 06-24/468-108

Levelezési cím: 1431 Budapest, Pf. 171

E-mail cím: jopasztor@baptist.hu

www.jopasztor.baptist.hu

Felelős szerkesztő és kiadó: Dr. Almási Mihály

Irodalmi szerkesztő: Gerzsenyi Sándor

Zenei szerkesztő: Tóka Szabolcs

Nyomás: Mátyus Bt. • HU ISSN 1786-268X

Isten és én

Hetekig tologattam ezt a dolgozatot. Isten és én? Én még nem ismerem Istent, még csak két éve járok gyülekezetbe. Nincsen semmi ötletem, de ma december negyedike van és holnapra le kell adni a dolgozatot. Micsoda? Ma van december 04.? Akkor a mai napon Krisztusi korba lépett a házasságkötésünk. Ma 33 éve, hogy egybekeltünk!

Akkor azért érdeklődik annyira a férjem a mai napomról. Ugyanis minden évben december negyedikén, mindegy milyen napra esett, fogtuk a kis családjunkat és elmentünk egy moziba és megnéztük a legújabb mesét, utána az akkori pénztárcánkhoz képest beültünk valahová és megvacsoráztunk. A gyerekek kamaszon és felnőtt korukban is (30 és 32 évesek) minden évben ezen a napon velünk tartanak. Ilyenkor megint négyen vagyunk és most is mesét nézünk, és valahol megvacsorázunk. Ez az egy dolog az életünkben, ami soha nem változott. Tradíció!

November 09-én voltam 50 éves, és úgy döntöttem, hogy számot vetek az életemmel. Ezért az életemről és a háláról írok. És csak írtam és írtam.

Életem és a hála

Anyukámnak 17 évesen férjhez kellett menni, mert jöttem én. Hét hónapra születtem, mert apám kivert anyám hasából. Másfél kilósan jöttem a világra. Isten vigyázott rám és megtartott. Még akkor is, amikor apám pár hónaposan a fejemre tette a dunnát, hogy ne hallja a sírásom. Akkor is, amikor rám akarta gyújtani a házat, ha anyám elhagyja. Vagy amikor kiskádba fürödtem a cserépkályha előtt pár évesen, és nekilökött a forró cserépkályhának. Ráégett a hátam, soha nem múlik el a nyoma. Elsős voltam és tanultunk olvasni, apám hajnalig olvastatott, és szíjjal vagy tüskés akácággal ütött, ha hibáztam. Egy szadista iszákos ember volt, aki verte anyámat és engem.

Anyu többször mondta, hogy miattam kellett hozzámennie, mert terhes lett velem, és ha én nem jöttem volna, akkor nem kellett volna neki férjhez menni. Nyolc éves voltam, amikor anyuék nagy nehezen elváltak. A házat, amit építettek elfelezték, elől lakott apám, hátul mi egy szoba konyhába. Anyu berendezte OTP hitelből és évekig nyögte. Nagyon szegények voltunk. Több volt a tartozása mint a keresete. Nem tudott befizetni az iskolába ebédre és otthon sem volt mit enni. Az osztálytársaim maradékán éltem és volt, hogy napokig nem ettem. Az árokban mentem az iskoláig, mert ha találtam egy üres üveget, akkor tudtam venni aznap egy kiflit. Anyu plusz munkát vállalt és későn járt haza. Nagyon féltem a sötétben, sírtam is, ezért a szomszéd néni beengedett magához. A konyha ablakából lehetett látni, ha anyu hazaér és felkapcsolja a villanyt. Ott

ültem az ablak előtt a széken néha hajnalig és vártam, hogy hazajöjjön anyu és én is hazamehessek.

Tönkrement az egyetlen cipőm és jött a tél. A jeges hólétől felfáztam és kórházba kerültem. Ott nagyon jó volt, mert meleg volt és volt ennivaló is. Azt mondta az orvos, hogy soha nem lehet gyerelem. Akkor azt mondtam, hogy nem is baj, legalább ő nem fog félni, éhezni és fájni.

Anyu megint férjhez ment három hónap ismerkedés után. Én ekkor tizenhárom éves voltam. Utáltam a helyzetet, mert úgy gondoltam, hogy minden férfi agresszív és nem kell nekünk senki. Végre ketten vagyunk, én meghúzom magam, nem kérek semmit, nem is panaszkodom, és mégis megint cserbenhagy. Nem én kellek a pasinak, azt sem tudom, hogy hívják, én csak fölösleges (árukapcsolás) vagyok akit megint félre lehet lökni. Augusztusban volt az esküvőjük.

Egy hónap múlva, szeptemberben kezdtem a hetedik osztályt. Abban az időben a lakótelep építése miatt sok új diák jött az iskolába. Ezért mivel a körzethatár szélén laktam, áttettek egy másik általános iskolába. Úgy éreztem itt a vég. Egy hónap leforgása alatt elvették tőlem az anyámat, a barátaimat, az osztálytársaimat, és a tanáraimat is. Az osztálytársaimmal ovis korunk óta együtt jártunk. Senki és semmi nem maradt nekem. Ott álltam tizenhárom évesen egyedül az ismeretlen nagyvilágban.

Október elsejével kezdtem a másik iskolában. Egy zárt közösségbe kerültem, ahol már évek óta kialakultak a baráti kapcsolatok és párok (padtárs). Én voltam a felesleges harmadik. Hátul ültem egyedül, a kutya sem szólt hozzám. Nem fogadtak be és le is néztek a szegényes ruhám miatt, mert csak egy piros garbóm volt, amit hétfőtől péntekig hordtam. Nem tudtam beilleszkedni, az addigi nem túl rózsás tanulmányi eredményem még rosszabb lett. Szünetben beálltam a sorba, hogy kimehessek az udvarra és mivel új voltam, és egy „senki”, mindig hátrébb löktek. Utáltam a sulit.

Pár hét múlva, 1978. október 16.-án papírgyűjtés volt az iskolában. Talicskával jártuk az utcákat, és megbeszéltük, hogy mindenki tolja egy sarkot. Pont én kerültem sorra, amikor négy biciklis fiú jött velünk szembe. Az egyik mögém gurult és rácsapott a fenekemre. Én akkor csak annyit mondtam „hülye”. Ő elgurult, mi meg mentünk tovább.

Visszatoltuk a talicskát a suliba. Be akartam menni, de mivel sokan voltak, meg sem próbáltam az ajtóhoz menni, úgyis félrelöknek. De nem ez történt. Odaálltam szépen alázatosan és egy fiú azt mondta menjek be nyugodtan előtte. A másik és a harmadik is, és előre löktek nem hátra. Nem tudtam mi történt, mindenki kedves volt velem. Kiderült, hogy azt a fiút, aki a fenekemre csapott, Attilának hívják, nyolcadikos és az iskola vezére és az egyik fenegyereke. Négy barát (a négy biciklis) és az van, amit ők mondanak.

Attila miután visszament az iskolába, kijelentette, hogy mostantól a barátnője vagyok, és aki megbánt, vagy rossz szemmel néz rám, vele gyűlik meg a baja.

Ettől kezdve gyökeresen megváltozott az életem! Mások voltak velem a többiek, nem voltam már az a kis szürke jöttment, akit el lehet taposni. Odafigyeltek rám. Attila lett a védőangyalom. A szülei akkor jó módban éltek és sok zsebpénzt adtak neki, amit rám is költött. Vett szendvicset a büfében, meghívott cukiba, elvitt moziba, és a vidámparkba. Anyukájával megcsináltatta a kedvenc ételét és adott nekem a ruháiból is. Nagyon összenőtünk. Ő lett nekem az anyám az apám és a testvérem. Vele osztottam meg minden gondomat, bajomat és bánatomat. Mindent tudott rólam és vigyázott rám.

A lelki társam lett, akire mindig számíthattam. Önzetlen és tiszta barátság volt köztünk. Két év múlva csókolt meg először. A barátságból szerelem lett. Tizenhét évesen hozzámentem feleségül és pár hónap múlva megszületett a kislányunk, és rá két évre a kisfiunk is. Anyukámnál laktunk, de nem jött ki a nevelőapámmal, ezért átköltöztünk hozzájuk a régi legényszobájába. Apukája betegsége miatt nem maradhattunk sokáig.

Albérletet kerestünk, de egy néni élénk állt, mint egy jó tündér, és azt mondta, hogy albérletet nem ad, de olcsón eladja nekünk a kicsit felújításra szoruló házát. Egy fillér nélkül vágtunk bele és megvettük életünk első szoba-konyhás házát. Attilának három munkahelye volt, nekem kettő. Két hétig ettünk, utána kölcsönkértünk. Sokat dolgoztunk és alig láttuk egymást.

Huszonegy évesen volt egy műtétem, amikor egy kicsit belestem a túlvilág kapuján. Műtét közben meghaltam és újraélesztettek. Akkor tudatosult bennem, hogy nem biztos, hogy lesz holnap, ezért élj a mának. Amit ma nem teszel meg azt nem biztos, hogy később bepótolhatod. Nem mindig kapunk még egy esélyt. Nem kuporgatok, nem úgy élem az életemet, hogy csak spórolok és nem merek megtenni vagy megvenni semmit. Nem kell hajszozni a pénzt, hanem élvezni az együttöltött időt. Pénz nélkül is lehet kirándulni, focizni, tollasozni. A szeretetben eltöltött együttlét a lényeg. Nem csak túlélni kell azt az időt, amit a földön töltünk, hanem élvezni minden pillanatát. Ajándékba kaptuk!

Vállalkozásba fogtam, ami sikeres lett. Következő évben lebontottuk a kisházat és helyette egy kétszintes családi házat építettünk. Annak a vállalkozásnak tíz év múlva vége lett. A kisház hitele miatt el kellett adni a nagy házunkat. Hatmillióért hirdettem meg. Sokáig nem volt rá érdeklődő, de egyszer csak három jelentkező lett. Az egyik az öt hónapos állapotos feleségével akart költözni, a foglalóért mentek, amikor beléjük jött egy autó és a kismama a szülésig nem kelhetett fel a kórházi ágyból. A másik az anyósával akart összeköltözni. Reggel jöttek volna a foglalóval, de éjjel meghalt az anyós. A harmadik a hétmillió autójára talált vevőt és

oda vitte, amikor egy kamion totálkárosra törte. Úgy éreztem ez egy jel. Nem engedi Isten, hogy elkótyave-tyéljük az egyetlen vagyonunkat, ezért meghirdettem dupla áron. Két hét múlva eladtuk. Kifizettük a tartozásunkat és vettünk egy nagy, új családi házat, amiben jelenleg is lakunk.

Isten engem a tenyerén hordoz. Segített, hogy a szörnyű gyerekkoromat túléljem, és ne sérüljek meg túlságosan lelkiileg és egy társat is rendelt mellém a földi útra, hogy ne legyek egyedül és, hogy vigyázzon rám. Két gyönyörű és egészséges gyermekkel is megajándékozott. Ugyanakkor a gyerekkori élmény vagy inkább tapasztalás arra is „jó” volt, hogy megfogadjam, hogy a gyerekeimre sem én, sem senki más nem emelheti a kezét. Éhezni és fájni egyikőjük sem fog, míg én élek! Mindent megadunk nekik, nálunk ritka szó a NEM.

1982. december 04.-én, 17 évesen férjhez mentem Attilához, aki akkor 19 éves volt, nem volt semmink csak a szeretet, a törődés és a megbecsülés. Attilának volt egy szakmája, nekem csak 8 osztályom. Amikor a lányom iskolába ment, szégyelltem, hogy nincs szakmám. Úgy döntöttem, hogy elkezdek egy iskolát. A férjem mindenben támogatott és még a házimunkát is levette a vállamról.

Azóta érettségim és 10 szakmám van. A férjemet is inspirálta a tudásszomjam, megfertőztem vele. Ő is leérettségizett és még öt OKJ-s szakmát is szerzett. Gyermekeink érettségit, és több szakmát szereztek. Angliában élnek hat éve, de tervezik a hazaköltözést. Isten anélkül segített, hogy tudtam volna, hogy Ő van a dolgok mögött.

Mikor a gyerekek kiröpültek, akkor egy óriási úrt éreztem magamban. Azt éreztem, hogy nincsen feladatom, nincs kivel törődjek. Haszontalanná váltam. Kerestem a helyem amikor, 2013. október 31.-én Farkas neve napján betévedtem a „bárányok” közé a Rákócscsaba Baptista Imaházba. Ott egy öltönyös ember prédikált, aki mintha rólam és nekem prédikált volna. Azt is

mondta, hogy „Úgy szerette Isten a világot, hogy megszületett Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Ettől sírva fakadtam. Beleborzongtam, annyira megérintett. Kicsit megijedtem ettől az élménytől, mert a szűkebb és tágabb családkba senki sem vallásos, sőt inkább Istentagadók és nem tudtam senkivel megbeszélni az érzéseimet és gondolataimat. Pár hét múlva megint elmentem az imaházba és azóta rendszeresen látogatom a gyülekezetet és az istentiszteleteket. Még most is, ha meghalok ezt a mondatot, hogy „Úgy szerette Isten...” könny szökik a szemembe. Ez lett az én vezérlő ígém. Többet akartam megtudni a vallásról és mivel a családomtól és a közvetlen környezetemtől nem tudtam meg semmit, ezért beiratkoztam a Teológiára. Keresem a válaszokat és azt már tudom, hogy semmi nincs véletlenül. Minden Isten akaratából és tudtával történik ezen a földön.

Elindultam egy úton, a magvető útján Mt 13,3. Az útfélre esett mag voltam Mt 13,4, amikor betévedtem az Imaházba, de akkor is valami vagy valaki odavezetett.

Egy idő után a köves talajra esett mag lettem Mt 13,5. Most a töviseknél tartok Mt 13,7 és igyekszem, hogy a jó földbe esett mag legyek és teremjek.

Isten figyelni az utamat és egyengeti azt. Megmutatta és mutatja ma is, hogy merre menjek, mibe fogjak és mibe ne. Segít, ha megtorpanok. Mellém rendel segítőt, ahogyan a férjemet is mellém rendelte a legnagyobb szükségben immáron 37 éve. Ez alatt a 37 év alatt voltak viták, veszekedések és nagy örömök és boldogságok is. Egy dolog biztos, szeretem a férjemet és vele akarom leélni az egész életemet. Csak egymásra számíthatunk.

Hálás vagyok Istennek, hogy gondot visel ránk és köszönöm az eddigi életem, köszönöm a gyermekeimet és a szerető férjemet. Isten tartsa meg a szereteteimet még nagyon sokáig!

H.Ané-

teológiai hallgató – szociális szakirány

1% • 1% • 1% • 1% • 1% • 1% • 1%

A JÓ PÁSZTOR Közhasznú Alapítvány • Adószáma: 18696619-1-13
A Napsugár Gyermekmentő Alapítvány • Adószáma: 19175955-1-13

Mindkét alapítvány jogosult arra, hogy fogadja a befizetett adó 1%-át.

Szeretettel kérjük olvasóinkat, ha támogatni szeretnék valamelyik alapítvány misszióját adójuk 1%-ával, akkor a rendelkező nyilatkozaton ezt tegyék meg. Itt jegyezzük meg, hogy a Napsugár Gyermekmentő Alapítvány szervezésében épült újjá a szópkapusztai imaház és létesült, ill. bővült a gyermektábor, kialakításra került a parkerdő.

A mellékelt csekk fölhasználható mindkét alapítvány támogatására. (A csekk jobb felső sarkán jelezhetjük az adomány célját!) Ezúton is köszönjük – ahogy azt levélben már megtettük – az adományokat. Kívánjuk, hogy az Úr gazdagon pótolja vissza mindazok szeretetét, akik nemes áldozatot hoznak nemes célokért.

2016. – „Az értékek éve!”

Hivatalos találkozóinkon ezt a figyelemfelkeltő bejelentést mérlegelem magamban, amit egyházelnökünk és munkatársai fogalmaztak meg ekképpen: 2016. legyen az „értékek éve!” – Mint „baptista logó” – jól hangzik! Azóta egyfolytában vizsgálgom „egyemberek” szűkebb világomat. Vajon milyen értékek tehetik naponta színesebbé az én nyugdíjas életemet? Tervezett gondolkodásom és megvalósuló életgyakorlatom rostáján egyre több és több eddigi értékmozsa hull alá a „szükségtelenek” lom-kosarába. Normális hívő barátaim felelős szeretettel bátorítanak, lelkesítenek, hivatkozva egy rég elfeledett ének soraira: „Nézd az áldást, nézd meg egyenként, – S lásd, az Úr kezéből mennyi jó is ért!” Vagy a záró sor üzenete: „Vedd számon az áldást, vedd minden napon, – S angyalok kísérek végig utadon!” (A Hit Hangjai – 1943-as „rég” kiadás – 490.sz.).

Az utóbbi hónapokban, hetekben ezekkel az „angyalokkal” barátkozom. Kincskereső lettem ugyanis. Fölmerülnek nyolc évtizedes múltamból azok a drága, értékes arcok és jellemek, akikért egyre több és mélyebb hálát érzek szívemben. Ezek az „angyalok” kísérek utamon, s nem győzök értük elég hálát mondani és ujjongó dicséretet énekelni. Aranynál is értékesebb személyiségük teszi az értékek esztendejévé nem rég kezdődött, tizenhatos évünket.

Első nekifutásom. – Előkerestem egy csaknem fél évszázaddal ezelőtt kiadott „EMLÉKKÖNYV”-et. A magyarországi baptista misszió összefoglalója, különös tekintettel azokra az áldott és átadott életű „hithősökre”, akik oda tették Szentlélekkel teli életüket a szolgálat oltárára. Ahogy a 118. Zsoltárban olvashatjuk: „Kötelekkel kössétek az ünnepi áldozatot az oltár szarvaihoz!”

Értékgyűjtés címszó alatt olyan lelkes, példa-értékű személyeket kerestem, akiket én magam is személyesen ismerhettem – életem valamelyik szakaszában. Nem értéksorrend, hanem memória-próba. Formáló erővel hatottak rám lelki növekedésemben és személyes szolgálatom kiteljesítésében. Az első ilyen ember – nem véletlenül! – az 1900-as születésű Gerzsenyi Albert, az én sokat emlegetett lelkipásztor-édesapám. Írásaimban (versben és prózában) gyakorta hivatkozom rá, utalok személyére, jellemére, dicsekszem őszinte és átadott életével. Nekem ő az „Ász!” az ún. „kollégák” között. Hálás vagyok érte, felnézek rá. Van miért dicsekednem vele!

Az ő teológiai évfolyamtársait magamban „nagy öregek”-nek titulálom. Egy kép-aláírás az „Emlékkönyv”-ből: „50 éves találkozón az „öregdiákok”. Ilyen nagy nevek: Dobner Béla Jenő, Tóth Gábor, Gerzsenyi Albert, Mészáros Lajos, Vass Ferenc, Cserhalmi Imre, Meláth József, Hetényi Pál. – Szívemre öleltek benneteket!

Tanáraim lehettek: Baranyay Mihály, Dr. Tresánszky Vilmos. – Édesapámnak volt egyik „barátja”: (Ugrai) Kovács Imre, aki formáló erővel hatott rám minden találkozás alkalmával. Írói példaképeim: Dr. Somogyi Imre, Újszászi Benyó Illés, Dr. Haraszti Sándor.

Második nekifutásom. – Értékek éve! Szívemben csordultig hálával emlékezem a körzetekre, gyülekezetekre, amelyekben hatvan éven át szolgálhattam. A közmondás szerint: „Mindenütt jó” volt, de főleg „otthon”, illetve azokon a helyeken, ahol „otthon” éreztem magam. Hála érte, nem volt olyan, hogy ez ne teljesült volna.

A szeminárium után Orgovány lett az első szolgálati helyem. Ott ért az ötvenhatos forradalom, ott történt lelkésszé avatásom, ott tartottuk menyegzőnket máig feleségemmel: Borku Máriával. Hála érte! – Orgoványra nyugdíjasként is visszatértem, mint „ügyintéző”. Hat és fél évet még ott töltöttünk.

Rákocsaba. A fogadásomkor a gyülekezet minden tagjától kaptam egy selyem-zsinórral átfűzött „szivecskét”, névvel és igeverssel. – Csaba után egy mély „völgyön” kellett átkelnem, három évig gyári munkásként, segédmunkásként robotoltam. – A Kispeszt Kettő nevű gyülekezet. Szolgálati elődöm Farkas János „bácsi” volt, az ún. „el nem ismert baptista irányzat” utolsó „mohikánja”. Hűséggel állt helyt őrhelyén. Én pedig a legfiatalabb baptista lelkipásztorként igyekeztem mellette szolgálni.

Csepel, munkás-kerület. Busszal jártunk oda, mert a szolgálati lakásban egy pártfunkcionárius lakott. Hiába énekeltük Jézus nevét teli-torokkal a falszomszéd füle alá, ő még azt is kibírta. A gyülekezet fiatal tagjaival máig tartó barátságok szövődtek. – Rákospalotai Gyülekezet. Akkor lettem újságíró és a Békehírnök szerkesztője. Bizonyos politikai feszültségek következtében el kellett hagynom a fővárost. Akkor kerültem Pécsre. Szolgálati időmben itt épülhetett az ország egyik legmodernebb, impozáns imaháza. Nyugdíjasként ma is itt élünk. Ez a lelki otthonunk. – Életem alkonyának kezdetén szolgáltam még Baján és Pécs-Somogyon, mint kisegítő pásztor.

A JÓ PÁSZTOR megtalálható az interneten is:

www.jopasztor.baptist.hu

Bárhol is voltunk a hat évtized alatt, én mindig úgy beszéltem a gyülekezeztől, hogy az az „én gyülekeztem, szolgálati helyem, jó itt lenni!”

Harmadik nekifutás. – Értékek éve! Végig kísérte életemet Isten Szentlelkének nyilvánvaló jelenléte, amire – tudom – sosem voltam méltó. Ő adta nekem a versírás és a lelki prózáírás áldott ajándékát. Hogy én ezt is az értékek közé sorolom, íme, itt a magyarázat!

Amikor családirag a nyolcvanadik születésnapomat ünnepelték/tük/ szerettem körében, nagy meglepetés volt Albert öcsém egyik ajándéka, egy régi réz egyfilléres pénzérme, melyet épp a születésem évében vert az állami pénzverde. Gyerekkoromban ezért az egyfilléresért a zsidó boltos hat szem savanyú cukrot adott, tölcserre csavart papírtasakban.

Ennek a pénzecskének azért örülök nagyon, mert tulajdonképpen az én egész életemet példázza. Ilyen vagyok. Oxidált, megbarnult egyfilléres pénzdarab. Voltak, vannak százak, ezrek – értékesebbek nálam. Ám igen hálás vagyok érte, hogy én ezt a csekély aprópénzt nem ástam el, hanem „befektettem”, mégpedig a lehető legértékesebb „vállalkozásba”, az Úr és az Evangélium áldott szolgálatába. Kereskedtem vele. Nem a kereset miatt, hanem a *kereslet* miatt. A nálam is szegényebbekkel megosztottam azt, amit „felülről” kaptam. Azon voltam, hogy verseimmel felrázzam az alvókat, biblikus szövegeimmel erősítsem a hitben meggyengülő testvéreimet, sorstársaimat. „Mindenben mindenkinek igyekszem kedvére lenni, nem a magam hasznát keresve, hanem a többiekét, hogy üdvözüljenek.” – (1Kor 10,33) „Nem azt keresem, ami nekem hasznos, hanem ami másoknak van javára, hogy üdvözüljenek.” (Katolikus ford.)

Áldom a mindenható Atyát, hogy nem csak a mostani esztendő hívható így: „ÉRTÉKEK ÉVE”, hanem ő évről évre, évtizedről évtizedre megosztotta velem javait, ő rendelte ki mindig a helyet, időt, eszközt, ahol átadhattam gíráimat az ő megváltott népének. Hálás vagyok a „Békehírnökért”! Harminc évig voltam – nem a nemzet, hanem – a baptista hívő közösség „nap-számosa”. Örömmel szolgálom az Urat jelenlegi gyülekezetemben is, ahol „Üzenet” címmel jelenik meg házi hetilapunk, talán havonként, talán kéthavonként.

És köszönöm Almási Mihály testvérnek, hogy immár tizenharmadik éve lehetek a népszerű folyóiratnak, a „Jó Pásztor” nevűnek – egyik (irodalmi) szerkesztője. Egy beszélgetésben nem rég említettem, hogy szinte a fél „életművem” befogadta és továbbította ez a sajtótermék. A régi Károli egyik mondásával húzom alá dicséret-mondásomat: „Nem nekünk, Uram, nem nekünk, hanem a te nevednek adj dicsőséget, a te kegyelmedért és hívségedért!” (Zsolt 115,1)

Gerzsényi Sándor

Egy Spurgeon-díj margójára

Kifejezetten örülök annak, hogy a Spurgeon-díjat *Gerzsényi Sándor* testvér kapta 2015-ben. A Békehírnök közli a laudációt 2016. január 17-én. Ebből idézek: „Akik ismerik Gerzsényi Sándor munkásságát, osztják a véleményt, mely szerint az írásaiban rejlő humora, finom iróniája, líraisága, választékosan és szabatosan megfogalmazott mondanivalója lebilincseli az olvasót.” Ez így igaz. Közösségünk legkevésbé humorát, és olykor nem is túl finom iróniáját ismeri.

Sok évvel ezelőtt elhatároztam, hogy – miután néhány Gerzsényi verseskönyvet kiadtunk – rábeszélem humoros-gunyoros írásainak kötetbe rendezésére. El is indult a munka. Elkészült a szedés, a borítóterv. Remek írások, versek és próza. A kötet tervezett borítóján ez áll: „...más – Baptista Egyház alulnézetből – GÖSÖ”. Mindez 1994-ben történt.

Aztán jött egy levél, amiben azt kérte Sándor, hogy várjunk egy kicsit, kicserél néhány írást a sértődések elkerülése érdekében. Addig-addig cseréltünk, hogy a végén szép lassan meghalt a terv. Az anyag a mai napig nálam van. Újra elolvastam. Remek munka, de úgy látom, hogy még mindig nem lenne hasznos kiadni. Minden szó igaz, csak-hogy aligha nőtt fel közösségünk még ahhoz, hogy a személyre szabott kritikát, iróniát sértődés nélkül elviselné, vagy hogy annak nyomán változna. Mégis úgy döntöttem, hogy egy Spurgeon-díjas kedves barátomnak (akit sokan csak GÖSÖ-nek hívnak, ahogy gyakran szignálta írásait) – amolyan laudáció kiegészítés helyett – közlöm néhány írását a soha meg nem jelent, s talán meg sem jelenő kötetből. Persze a legszelídebbeket.

Ami pedig még ide kívánczik kiegészítendő a laudációt: Gersényi Sándor testvér a 13. évfolyamába lépő Jó Pásztor c. lap irodalmi szerkesztője az első perctől kezdve. Olvasóink nagy öröme minden számban voltak (és lesznek) írásai, nem is egy. A Jó Pásztor Alapítvány jó néhány könyvét is megjelentette. Ezek is az életműhöz tartoznak.

Kedves Sándor! Gratulálunk a Spurgeon-díjhoz. Hálásak vagyunk Istennek érted, azért, hogy föl vállaltad a Jó Pásztor szolgálatát. Maradj továbbra is nyughatatlan kritikus, ha az Úr arra indít, hogy kimondd, amit mások nem mernek kimondani, egész közösségünk javára!

Testvéri és baráti üdvözlettel, egy jó évtizeddel utánad indult szolgatárs:

Almási Mihály

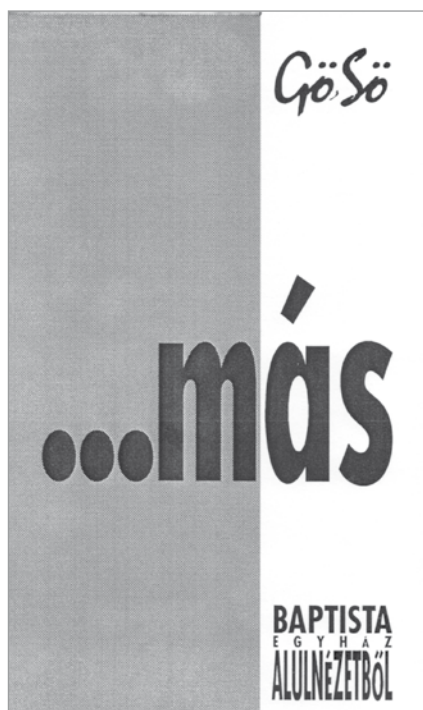

„Prológus”

Hívó körökben a *versírók* szinte kizárólag imaházban elszavalható verseket írtak. Ez volt a trend. A költő viszont (ha hívó, akkor is) az élet legkülönbözőbb eseményeit, tárgyakat, tájakat, érzelmeket, bút, bánatot, örömet, bosszúságot, haragot, stb. énekel meg. Gerzsenyi Sándor *költő*. Itt nem a szavalható, hanem az elgondolkodtató, eszméletű, vagy éppen játékos humoros „tüskék” „szilánkok”, no meg versek következnek. –am–

Ezt a képet terveztük a „...MÁS” című kötet hátsó borítójára

A tervezett kötet borítója

TÜSKÉK

Harc

*Sötét ellen fegyver csupán a Fény;
Olcsó, üres érvek ellen a Tény.*

Gyávák

*Ó, kis-szívű berzenkedők,
rezgő-inú, óvatos aprószentek!
Ha e világ
toporgó léptetekhez igazodnék,
örökké egyhelyben maradna.*

X.Y.-nak

*Hiába bőgsz, öcsém, sebzett tulokként.
Beszédeden az semmit nem segít.
A faggyú-mécses nem áraszt neon-fényt.
A falra festett kályha nem hevít.*

Egy „jó” kántorra

*A tanításhoz – mondja büszkélkedve –,
Instrumentumra nincs szüksége néki.
Nem támaszkodik fülénél egyébre...
– Nocsak! Akkora botfüle van néki?!*

Cukrászdából jövet

*Jó volt a hab. Zsolt
nem evett; habzsolt.*

A tájékozatlan idegen

*Kapható itt padló-viasz?
Ugyan Hisz ez vadló-piac.*

Falusi hajnal

*Mari jányom, kőni fel!
A lekvárnak főni kell!*

Üldözési mánia

*Erdő mélyén hull az avar.
Attól félek, hulla zavar!*

Egy rossz papra

*Prédikálnak. Sok szó hull a
kő-szívekre: sok szó-hulla.*

Kis satnya társak

*Hívsz, hogy menjek megint közétek
imádkozni. Unlak már titeket.
Kicsik vagytok s buták. Pöffeszkedétek
mégis akkora, nagyobb nem lehet.*

*Szeretném én a csendet és a békés
befelé fordulást. Közöttetek
harc dúl szüntelen. A szerény megértés
oly távoli, mint földtől az egek.*

*Azt mondom mégis, jól van, elmegyek hát
ez egyszer utoljára. Bár lehet,
megbánom később. Ne mondd, félelem szállt
szívemre. Mondom, most még elmegyek,*

*s ha úgy találom újból, hogy beszéddel
pótoljátok, mit gyarló lényetek
nem adhat göggyében, csöndes „elég”-gel
kimaradok, és többé nem megyek.*

*Majd szelíden leülök könyveimnek
szerény társaságában, s figyelek,
mit mond az Úr, s hogy néki mit feleljek.
Hagyjatok magamra. Nem kelletek.*

1964

Semper idem

*Tudom, kívánja gyomrotok
az andalító szép meséket.
Tudom, az volna vágyatok,
hogy gondolattalan beszéljek.*

*Tudom, fárasztó a szavam,
mert gondolkodni nem szerettek.
Polyva-lelketek súlytalan.
Látni lusták, hallani restek!*

*Mégsem leszek más köztetek.
Szirupszavú farizeusság
nem kenyerem. Én nem szelet,
– magot vetek. A csélcsap jussát*

*nem óhajtom. E küldetés
könnyűséget s könnyelműséget
nem tűr. Szolgásgom nehéz
és fájdalmas, mert tűzként éget.*

*Kicsinyes aggályoskodás,
irigység hozzám föl nem ér már.
Nyugodt vagyok. És nem vonz más,
csupán a cél, hol rám babér vár.*

1966.

Egy délelőtt a teológián

Helló, fiúk, ti jó fiúk,
 ti szent fiúk, büszkék, hiúk!
 Nincs itt talán kissé hideg?
 Vagy süketen nem értitek,
 minő hidegre gondolk?
 Fázik a szívem nálatok.
 Ó, mily parányok vagytok itt,
 e vak hodálynak bús, avitt
 dohában! Elveket magol
 apró agyatok, s nem hatol
 közétek élet friss szele.
 Magatokkal vagytok tele.
 Helló, fiúk, ti szent fiúk!
 Tudjátok-é, hol a kiút!
 Nagy ítéletet hozzatok
 Énetek ellen. Holnapot
 csak az remélhet, aki él
 másokért. Hős jövőt ígér
 az önzetlen ma. Halni kell
 parány-magunknak. Ránk figyel
 az egész világ. Életünk
 legyen jó magvetés. Letűnt
 a döllyfős szentecskék kora,
 és vissza nem tér már soha.
 Helló, fiúk, ti kispapok,
 melegre vágyom nálatok.
 Melegre várok köztetek.
 Szeressetek! Szeressetek!

1963

Levelék jönnek, mennek

A Békehírnökbe szánt első írásaimat – és persze a későbbieket is jó ideig – Gerzsenyi Sándor gondozta a '60-as évek legelejétől. Megőriztem a leveleit. Néhányból közlök részleteket. Látni fogja az olvasó, hogy nem egyszerű kor volt ez.

Fiatalabb, de akár középkorú olvasóink kedvéért is szükséges lenne egy „szómagyarázat” mellékelése, de ettől most eltekintek. Egyet-kettőt mégis: PÖSÖ (Palotay Sándor), nagy főnök (őszentsége); NaJó (Nagy József) másodfőnök; Köpő (Központ, szerkesztőség).

1968-tól Noszvajon voltam lelkipásztor. Kommunikálni csak levélben lehetett, telefon nem volt. Sándor itt töltötte gyerekeveinek egy részét, mindig szeretettel emléke-

zik erre a vidékre. az „Adalékok” egy cikksorozat volt a Békehírnökben, amit sorozatban írtam. Főleg archeológiai és exegetikai segédanyagnak szántam a mindenkori vasárnapi igékhez.

A sokkal szókimondóbb és konkrétabb kritikus írások mellőzése mellett is nyilvánvaló a szerző humora.

(Egyszer érdemes lenne összegyűjteni a GöSö leveleket azoknak a lelkipásztoroknak, barátoknak, akiket rendszeresen részesített humorában, s egyszersmind bátorított, megvidámított.)

–am–

Kedves Misikém!

Mint valami halálmadár szálllok rezidenciád tájékára. Ez a sorozatod ugyanis, amit a bemeletésről írtál, a Békehírnök számára meghótt. Nagy József testvér úgy ítélte felőle, hogy nem hozzuk a lapban, túl meredek... Két eshetőség van, illetve több. Egy az, hogy „őszentségéhez”* fordulsz panaszos levélben, és magyarázatot kérsz tőle. Másik, hogy írsz neki és felszólítod, nevezze meg a segédeit. Lehet úgy is reagálni, hogy megsértődsz, és soha a jószagú életben nem írsz lapunknak. De azt is megteheted, hogy elküldöd a Szolgatársnak, és megjelenik, és írsz a lapnak is, és életben maradsz. Én ezt tenném. Igaz, én már edzett vagyok a hitványságok és piszkosságok elhordozására. Mostanában csakugyan úgy vagyok, hogy bemegyek a napi letolás-adagomért, elvégzem a munkámat és jövök haza. Megszokja az ember, mint cigány az akasztást.

Én mindent elkövettem a cikksorozatod megmentése érdekében, de csak ennyit tehettem.

Sok erőt kívánok, ehhez is, no meg a többihez.

Budapest, 1970. május 5. GöSö

*Palotay Sándor

Kedves Misim!

No, mi van, talán már fűzfát is telepítettél kies udvarotokra, hogy ilyen kín-rigmussal búsítod őszülő feje-

met? Már a kopertán átütött a versláb-szag, de nem gondoltam, hogy saját eresztéted. Kürtzengéses mellékleted viszont jól jött, mert a következő szám anyagát hétfőn viszem nyomdába, ez még belefér. Egyébként igen örülök szilaj buzgóságodnak. Sirodig kísérjen írogató mániád. És természetesen a gyászmenet...

Adalékaid finom dolgok. Én nem bánom, ha kissé bővebben írsz. Ez az apró betűs hasáb sok anyagot fölémeszt. Akit érdekel, az akár nagyítóval is elolvassa. Csak olyan legyen, hogy érdemes legyen miatta elővenni a nagyítót.

A főmuftik külhonban lebzselnek, nagyon csöndes a Köpő. Melyhez hasonló jókat kívánok neked is. Testvérelem: Sándor

Bp. 70. jul. 16.

Kedves Mihályom!

Az énekíró szavai jutottak eszembe, olvasván leveledet. Hogyaszongya: Ki füstölög ott a hegyek közt a távolba? Vagy valami efféle. Hát csak füstölögj, de közben egy kis láng se árt. Örülök, hogy az is van, jelenleg Adalékok formájában. Csak írdal nyugodtan, én minden tőlem telhetőt megteszek a jobb fajta írások érdekében. Bár írának a többiek is! Gyakran az a bajom, hogy nincs választék, az kerül a lapba, ami van, jó vagy rossz, mindegy. Tekintettel arra, hogy eléggé elkeseredett hangulatban vagy, nem borzollak saját nyavalyáimmal. Az adalékaidról annyit, hogy nem tetszik mindenkinek. Ezek szerint mégse lehet rossz. Ne veszítsd el végső kétségbeesésedet. Elvégre nem irodalmi szépségversenybe nevezteél be. Az én pofám se tetszik mindenkinek. Sőt. De csak hadd bosszankodjanak a vízfejük. Ahhoz mit szólsz, hogy idén nem lesz lelkesítő Földváron. Talán a közgyűrés is elmarad. Félnek a fejek, hogy porbahullanak? Ó, vajha! De ami késik, nem múlik. Addig viszont dolgoznunk kell. Sőt még azután is. Nosza, rajta. S hogy idődet el ne raboljam, abba hagyom máris a

fecsegést. De azért köszöntlek testvéri jószívvel: Sándor

Bp. 1970. okt. 9.

Kedves Misi!

Az „Adalékok” mellé mellékesen mellékelt soraidat volt szerencsém megkapni. Nagy aggodalmadra a következőket mondhatom. Tetszik féktelen optimizmusod. Szóval te még jövőre is írni akarsz. Persze ahhoz élni is kell. Azt viszont sértésnek veszem, hogy a Vezérmadzag időbeni megjelenésében nem bízol. Azért, hogy nincs rá precedens, megtörténhet. Nemdebár? ...

Kérdezősködsz a Közgyűlés felől. A következőket tudom mondani. Először úgy volt, hogy ősszel. Aztán hogy majd később.

Néhány hete kitűzték a december hetedikét, és közvetlen utána a gyászlobogót is, hogy majd jövőre. De aztán eldöntötték, hogy november első felében. Utána, hogy a hátsó felében. Mármint a novembernek. Jelenleg a legutolsó dátum december héttől ameddig tart. Maga a Közgyűlés csütörtökre fog esni. És pofára. Mert ismét nem történik majd semmi.

Még magamról valamit. Dolgozgatok csendesesen.

Köszöntelek szeretettel: Sándor

Bp. 70. nov. 9.

Kedves Mihályom!

Vaskos küldeményed megjött. Örömmel továbbítottam a lap felé. Jelenleg gépelik. Remélem, hogy sikerül bejuttatni. Légy jó reményességben. A Vigília körkérdésére én is felfigyeltem. De még mennyire. Nagyon klassz. Az ifjúsági órán foglalkoztunk az anyaggal. Én most a félévi vizsgáimra készülök, ezért megkérlek, légy szíves összeállítani egy kis válogatást, a megfelelő bevezetővel ellátva. A közgyűlés óta nem igen hallottam rólad, ami azt hiszem, jó jel. Azt mondják, fiatal vagy még és bohó/c/. Majd kinövöd. Újságot semmit nem tudok. Ritkán járok be a Köpöbe, akkor is minek. Haszno-

sabbnak látszik a gyülekezeti munka. Áldást kívánva, szeretettel köszöntlek:

Sándor

Bp. 71. jan. 14.

Kedves Miskám!

Vaskos paksamétádat meghozta az öreg. Mármint a postás. Együtt örülsz veled a műnek. Ne búsulj, ezt tető alá hozom még ez évben. Ezt úgy értem, hogy nyomda alá rendezem. A verses kötetből lesz valami hamarosan. Jelenleg külső lektorok

„A vidám elme jó orvosságul szolgál;
a szomorú lélek pedig megszáraztja
a csontokat.”

(Példabeszédek 17,22)

kotlanak rajta. Én most egy kicsit kiestem a menetrendből, mert hús-vét szombatja óta kornyadozok. Valami befészkelte magát a derekam tájékába. Nem hajlik. De ez már régi betegségem, meg is ittam a levét jó néhányszor. Pedig inkább azokéba állna görcs, akiknek olyan kiválóan hajladozik a majd aszontam derekuk. Most kezelnek itt az új esztékában, bent a Köpöben szintén, csak ott le. Ami írásaidból kimarad mostanában, ne nekem ródd fel bűnömül. Én ritkán járok be, akkor is minek. Ez a sorozat, amit küldtél, jó. Majd meglátod, hogy egyre több teret hódítunk elgondolásainknak. Csak nem kell türelmetlenkedni...

A keresztretjvény prima. Tudom, milyen nagy meló ilyet csinálni, én is próbáltam már valamikor. Az az ötleted le van lőve, hogy a te címedre menjen a válasz. De sebj, néha úgys feljössz, olyankor elintézzük a közös dolgokat... Még a Gyöngyszemekről annyit, hogy ne bánd a ráfordított időt. És máskor is vállalj hasonló melót. Annak idején – ama napon – bizonyára jutalmad is bősé-

ges lesz érte... Most én is megint kissé lendületbe jövök. Gyógyszert már nem szedek, így az állandó kábaságom megszűnt. Habár lehet, hogy anélkül is ilyen vagyok. Tv. üdv. Sándor

Bp. 72. ápr. 13.

Kedves Miháj!

Olyan hajrába fogtál, hogy nem győzünk kíséreni. Beszéltem PöSő nagyfőnökkel, és abban állapotunk meg, hogy amíg nem leszünk hetilap, ne akarjuk dupla anyaggal pótolni a Hajnalcsillagban a lemaradást. Most egyelőre várj valameddig, mert jelenleg a következő írások vannak nálunk: A színek országában (ki van szedve!), Nehogy késő legyen, Jól van ez így, A kicsi pásztor, meg amit küldtél: Beszélj nekem Istenről, Hogyan szeretete meg Jutka a Bibliát. Ráadásul itt a két rejtvényed, és a kérdések a Bibliáról. Sőt NaJó másodfőnök is kapott egy bizonyos Evangelina nevezetű nőszemélytől gyermekeknek való írást, én meg Tóth nénitől valamit. Ezeket nem küldöm el neked, mert úgys vissza kellene majd küldenéd, de vedd számításba őket.

Ne haragudj, hogy kissé behúztam a féket, de én is hatalmasság alá vetett ember vagyok. A tervezetet írd át oly módon, hogy egyelőre kéthetenként hozhatunk egy-egy anyagot. Hanem van egy áthidaló megoldás. Ha nem kimondottan a gyermekekhez szóló írásról van szó, akkor azt hozhatnánk valahol tárcaként is. Annak semmi akadálya, hiszen színesítené a lapot. Hát ez van, testvérkém. Közben arra gondolok, bárcsak a többi munkatársunk is így támogatná lapunkat, mint te most. Meg pl. én. Tíz lelkes lény akár két lapot is fenn tudna tartani. Azt ajánlom tehát, hogy készíts egy kéthetes terminust figyelembe vevő tervet, és amíg objektív nehézségeink vannak, csak így félgózzal haladjunk.

Itt szép tavasz van, minden csupa zöld. Melyhez hasonló jót kívánok neked is. Sándor

1972. máj.tüdő.vese. 4.

Olvasóink írják

Kedves Testvérek!

Ezek az igeversek szívembe íródtak, mintegy útravaló az én számomra: „Akik az Úrban bíznak, olyanok mint a Sion hegye, amely nem inog, hanem örökre megáll. Jeruzsálemet hegyek fogják körül, népét pedig az Úr karolja át most és mindörökké.” (Zsolt 125,1-2.) Ezzel kívánok erre az évre is jó egészséget, munkabírást és sok-sok áldást Istentől, minden kedves munkatársnak.

(B. Gy.-né – Mezőkövesd)

Köszönöm, hogy nekem is eljuttatják rendszeresen a Jó Pásztor lapot. Minden írás nagyon jó, de a rejtvény különösen, mert sokat kell forgatni a Bibliát, míg az ismerős bibliavers pontos helyét végre megtalálom. De mindez hasznomra válik.

Áldja meg az Úr munkájukat, életüket, jó egészséggel, hogy még sokáig olvashassuk az újságot.

(N. J.-né – Borjád)

Kedves Testvérek!

Nagyon örültem a sok ünnepi írásnak, amely mind arról szólt, hogyan kell várunk Isten nagy napját. „Mert Ő bizony hamar eljön!” Mindig nagy örömmel várom a lapot és azt sem bánám, ha havonta érkezne.

(G. Gy.-né – Kétegyháza)

Kedves Testvéreim!

Köszönöm a Jó Pásztor című lapot. Örömmel olvastam az ünnepi köszöntőt Gerzsenyi testvér biznyságtévő cikkeit karácsonyairól. Ezúton is gratulálni szeretnék Néki a Spurgeon-díjhoz és életére, szolgálataira Isten áldását kívánom. Nagyon jók és hasznosak a történelmi visszatekintések. Hála, hogy Urunk megtartott próbák, bajok, kísértések ellenére is, megőrizte bennünket.

Sok erőt és áldást kívánok minden munkatárs szolgálatára.

(Z. B. – Pécs-Hird)

KERESD MEG A NEVEKET!

Kedves Gyerekek!

Az alábbi mondatokban bibliai személyek nevét rejtetem el. Mindegyik mondatban találtok egy nevet két szó összeolvasásával. Soroljátok fel a neveket, illetve pár szóban azt, hogy miről voltak híresek?

A helyes megfejtést küldjétek be címünkre:

Jó Pásztor Szerkesztőség, 1431 Budapest, PF. 171.

A feladványt készítette: Dr. Sajben Klára

Beküldési határidő: 2016. április 15.

1. Tegnap a kertben dolgoztam, kapáltam, ástam.
2. Az útmenti kereszt erre mutat.
3. Este van már, későre jár.
4. A kertek alján osontam haza.
5. Nagyszüleim régi képét erre a falra akasztom fel.
6. Nekem nem kell uborka, inkább paradicsomot kérek csak.
7. Ez itt egy tűzálló tál.
8. Fájó bokámra vizes ruhát raktam.
9. Mennyibe kerül ez a kosár alma?
10. Azt hiszem, már találkoztunk valahol.
11. Amikor a hajó elment, nagy hullámokat hagyott maga után.
12. Amikor elszárgult mellette egy autó, ruhája, kabátja csupa sár lett.

Előző feladvány helyes megfejtése:

BETLEHEM, Jézus születésének helye.

Helyes megfejtést küldtek be: Hégely Titusz (Dunaharaszti), Hégely Ábel (Dunaharaszti), Urbán Stella (Galgamácsa), Urbán Dániel (Galgamácsa), Vári Tímea (Kiskőrös), Tihanyi Csenge (Felsőpetény)

Archív missziós videók a neten

Folyamatosan nő azoknak a történelmi értékű, dokumentum jellegű filmeknek, TV műsoroknak a száma, amelyek közösségünkkel kapcsolatosak. Jelenleg 81 ilyen filmet találhatnak kedves érdeklődő Olvasóink a világhálón. Az elérhetőség legegyszerűbb módja: A Google keresőbe beírni: „Dr. Almási Mihály” és ott a YouTube megnyitásával elérhetővé válik a folyamatosan bővülő anyag. Elérhető továbbá a www.lachaza.baptist.hu/videotar beírásával is, vagy a www.dralmasimihaly.hu honlapon.

Néhány téma: imaházépítések és átadások bemerítések, hangversenyek, vitafórumok pl. az állam és az egyházak közötti megállapodásról, a Teológiai Akadémia, a missziós központ és a szoborpark átadási ünnepe, szeretetszolgálati, gyermekvédelmi és evangélizációs filmek, a Békehírnök története, dr. Haraszti Sándor élete, Jimmy Carter és a magyar korona, Szőkepusztai konferenciák, gyerektáborok, jubileumok, Héthalmi centenáriumi megemlékezés, stb. Bizonyára érdemes böngészni a filmek között. A honlapon pedig képgaléria, prédikációk, könyvek is találhatóak.

–am–

KVÍZKÉRDÉSEK

ÁLLATOK A BIBLIÁBAN

A feladványt készítette: Dr. Sajben Klára

Beküldési határidő: 2016. április 15.

A helyes válaszok mellé kérjük beküldeni a pontos igehely megjelölést is.

- Jézus mondta, hogy óvakodni kell a hamis prófétáktól, mert bár ártatlannak tűnnek, belül olyanok, mint
 - a ravasz róka
 - saskeselyű
 - ragadozó farkasok
 - mérgeskígyó
- Jézus tanítása szerint melyik az a madár, amely nem esik le a földre

Atyánk tudta nélkül?

 - galambfióka
 - veréb
 - gerlice
 - cinige
- A felsoroltak közül milyen állatot hoztak a hajók Salomonnak Tarsis kikötőjén keresztül?
 - fogoly
 - strucc
 - pulyka
 - páva
- Milyen élőlények költöztek be a Sámson által megölt oroszlán tetejébe?
 - hangyák
 - méhek
 - döglegyek
 - darazsak
- Milyen állatokkal indult útnak Ábrahám szolgája, hogy feleséget keressen Izsáknak?
 - teve
 - őszvér
 - szamár
 - juhnyáj
- Melyik állatról olvassuk, hogy kívül marad az új Jeruzsálem kapuján?
 - disznó
 - róka
 - kutya
 - macska
- Mit mond Jézus a farizeusokról? „Kiszűritek a ..., a tevét (?) pedig lenyelitek”
 - szúnyogot
 - musicát
 - legyet
 - bolhát
- Amikor az izráeliek asszír fogságba kerültek, az asszír király Samária területére különféle népeket telepített be, akik nem ismerték az Úr tiszteletének módját. Ezért az Úr
 - skorpiókat küldött rájuk
 - sáskákat küldött rájuk
 - medvéket küldött rájuk
 - oroszlánokat küldött rájuk
- A filiszteusoknak aranyból meg kellett formázni egy állatot, és ezzel fizetni a jóvátételt az izráeliták számára a szövetség ladjájának elrablása miatt. Melyik állat volt ez?
 - borjú
 - kígyó

- egér
- sárkány

10. Mit jelent a Tábita név?

- antilop
- zerge
- gödölye
- galamb

11. Ézsaiás jövendölt Edóm

pusztulásáról. Melyik madarat NEM említi az elpusztult város kapcsán?

- fecske
- fülesbagoly
- bölgömbika
- kánya

10. Amikor Jákób megáldotta fiait, mihez hasonlította Benjámin?

- gyors lábú szarvasünő
- nagy csontú szamár
- ragadozó farkas
- fiatal oroszlán

Az előző feladvány helyes megfejtése:

1-c Ninive (Náh 1,1); **2-b** Góliát (1Sám 17,8); **3-d** Ébál (5Móz 11,29; 5Móz 27,12-13); **4-b** Eufrátesz (1Móz 2,10,14); **5-a** 110 (1Móz 50,26); **6-c** Temetkezési helyet (Mt 27,7); **7-c** Pál (ApCsel 14,8-10); **8-a** 400 (1Móz 32,7); **9-d** Az Úr választotta ki őket (4Móz 3,12); **10-b** Megemésztette őket a tűz (3Móz 10,2); **11-d** Életben maradt (Józs 6,21-23); **12-b** Mózes készítette (4Móz 21,8-9); **13-c** A mennyekben van polgárjogunk (Fil 3,20); **14-a** Mert megzavartak engem (Én 6,5); **15-a** Egy sem, mert az Úr és a Bárány a temploma (Jel 21,22)

Helyes megejtést küldtek be:

Székely Irén (Sarkad), Piros Elemérné (Bp), Mészáros Lajos (Maglód), és további 64-en, lásd a keresztretjvény-megfejtők névsorában a csillaggal jelölt neveket.

Gratulálunk!

Rendelkezőnyilatkozat

Jelen számunkhoz két úgynevezett rendelkező nyilatkozatot melléltünk. Vagy az egyik vagy a másik felhasználható arra, hogy a Napsugár Gyermekmentő Alapítvány vagy a Jó Pásztor Alapítvány munkáját támogassuk adónk 1%-ával. Valamelyik rendelkező nyilatkozatot változtatás nélkül helyezzük el adóbevallásunkba. Minden Kedves Olvasónknak köszönjük a támogatást. E nélkül nem tudnánk megjelentetni az újságot, és nem lennénk képesek folytatni a gyermekmissziót.

– a szerk –

Köszönöm

Szöveg: Ismeretlen szerző
Zene: Tóka Szabolcs, 2016.

(A 2. vers beszédhangon)

1. Kö-szö-nöm, Is-te-nem, az e-sőt és a
2. Köszönöm a sok jót, amit Tőled kapok,
3. Kö-szö-nöm, Is-te-nem, a ha-zám és az

Piano
Elő- és közjáték

na-pot, S hogy Te egy-for-mán sze-re-ted a sze-gényt és a va-kot. Kö-szö-nöm az u-tat, a-mit
S hogyha Veled járok, eltűnnek a bajok. Köszönöm családom minden egyes
ott-ho-nom, S hogy nem kel-lett so-ha-sem az ut-cán éj-sza-káz-nom. Kö-szö-nöm ö-rö-möm, és a

Pno.

Ve-led e-gyütt já-rok, S a minden-na-pi cso-dát, a-mit ve-led meg-ta-lá-lok. Kö-szö-nöm, Is-te-
tagját, S hogy Te szenvedőnek meghallgatod hangját. Köszönöm az
min-den-na-pi gon-dom, Tu-dom azt, hogy Ve-led a kö-fa-lon át-ug-rom. Kö-szö-nöm, Is-te-

Pno.

nem, szí-ved-nek jó-sá-gát, S hogy Ve-led meg-lát-ha-tom a fény-lő bér-cek or-mát.
ágyam, melyre fáradt fejem hajtom, S ha Hozzád szól az imám, Te meghallgatod hangom.
nem, hogy ál-ta-lad lé-te-zem, S hogy Te meg-bo-csá-tasz ne-kem, bár sok-szor vét-ke-zem.

Pno.

Kö-szö-nöm é-le-tem minden e-gyes per-cét, S hogy Te el-hor-do-zod bá-na-tom-nak min-den ter-hét.
Köszönöm, hogy asztalunkon minden nap van étel, S hogy felsegíted azt az embert, ki előtted térdel.
Kö-szö-nöm, hogy sze-retsz, féltón ó-vod min-den lép-tem, Ál-da-lak ö-rök-ké, most és egy-kor majd a menny-ben.

Pno.

Kedves Olvasók!

A lap mostani számában megjelent új ének szövegét ez év január 31-én – tehát a múlt vasárnap – kaptam egy kedves idős nőtestvértől, amikor is Kiskőrösön, a Baptista Szeretetházban tettünk látogatást, s Meláth Andrea énekművész testvérral szolgáltunk. A kedves

fogadtatás, a jelenlévők örömteli éneklése, az új hangszer (digitális orgona) szép hangja, mindezek az élmények s az átnyújtott képeslapon lévő vers indított a megzenésítésére. Fogadják, énekeljék és hallgassák szeretettel, hálaadással! Áldáskívánással:

Tóka Szabolcs

1	2	3	4	5	6		7	8	9	10	11	12	13	
	14					15		16						
17						18	19			20			21	
22			23		24		25		26		27	28		
29		30		31		32			33	34		35		
36					37			38			39		40	
41				42						43				
44			45						46				47	
		48				49		50				51		
52	53		54		55						56			
57		58		59			60			61		62		
63			64		65	66			67		68		69	
70			71	72		73		74		75		76		
77		78			79			80	81					
									82					

negyedik része 47. Artahaszta király főpohárka 49. Lángol 50. GIA 51. Sérülés a hajón 53. Mózes testvére 55. Pusztít 58. A rege egyik fele 61. Ábrahám egyik leszármazottja (1Móz 25.) 64. Sztétázik! 66. Enni szeretne 68. El... – elmenekül 72. Albán pénz 74. Izrael vereséget szenvedett ennél a városnál Ákán bűne miatt 76. BJI 78. Szól páros betűi 79. Római ötvenegy 81. Félédes!

Beküldési határidő: 2016. április 15.
A rejtvényt készítette: Dr. Sajben Klára

Az előző rejtvény helyes megfejtése:
Ő ugyan a világ teremtése előtt kiválasztott, de az idők végén jelent meg a ti kedvetekért. (2Péter 1,20)

Helyes megfejtést küldtek be:
 Kovács Bálint* (Újkígyós), Bató Pál* (Dunaharaszti), Nuszbaum Ferencné* (Gödöllő), Lomjanszki Jánosné* (Órbottyán), Jámor Ferencné* (Debrecen), Czap Elekne* (Debrecen), Martonné Szlepák Margit* (Tahi), Vezsensyiné Ács Margit* (Pécel), Mihály Sándor* (Szada), Lőrík Jánosné* (Bp), Gulyás Ernőné* (Bp), Pető Albertné* (Budakeszi), Tulkán Péterné* (Kétegyháza), Hégyel Béláné* (Békés), Tóthné Szűcs Csilla* (Békés), Pivarcsi Istvánné* (Kiskőrös), Bolemányi Jánosné* (Kiskőrös), Horváth Béláné* (Szada), Lisztes András* (Albertirsa), Sáfri János* (Pécel), Petrik Ádámné* (Órbottyán), Vincze Jolán* (Domoszló), Varga Lajosné* (Isaszeg), Grósz Györgyné* (Kétegyháza), Neuheiser Jánosné* (Borjád), Kerekes Béláné* (Mágocs), Török Sándor* (Debrecen), Farkas Gyuláné* (Csengőd), Baráth Imréné* (Nyíregyháza), Gaál Miklósné* (Tard), Vajda Jánosné* (Orgovány), Szirbucz Mihályné* (Kétegyháza), Andrásik Andrásné* (Felsőpetény), Kiss Antal* (Gyula), Schmal Henrikné* (Balatonszemes), Gyaraki Lászlóné* (Békés), Dan János* (Békés), Kissné Kovács Valéria* (Hajdúböszörmény), Vári Györgyné* (Kiskőrös), Ecsedi Istvánné* (Érd), Nyári I. Lászlóné* (Kaposvár), Sóvágó Antal* (Hajdúböszörmény), Kovács Sándorné* (Miske), Sándor Mária* (Bp), Kustán Erzsébet* (Dunaújváros), Szegedi Gyuláné* (Kiskőrös), Kovács Sándorné* (Kiskőrös), Rózsa Tiborné* (Kiskőrös), Hodozsó Jánosné* (Méhkerék), Barta Gyuláné* (Mezőkövesd), Bató Tiborné* (Ócsa), Szutor Józsefné* (Bp), Marjai Sándor* (Miskolc), Zóka Benjámin* (Pécs-Hird), Horváth Jánosné* (Fadd), Spangenberg Rudolf (Komló), Nagy Sándorné* (Berettyóújfalu), Polányi István* (Bp), Ilyésné Katona Ibolya* (Pécel), Polányi Károlyné* (Bp), Kovács Imréné* (Ráckeresztúr), Döme Károlyné* (Zirc), Marton András* (Bp), Lomjanszkiné Torgyik Zsuzsa (Kiskőrös), Rácz Irén (Hajdúböszörmény), Papp Béláné (Pécs), Németh Emília (Szombathely), Madarász Lajosné (Debrecen), Sáfri Sándorné (Pécel), Simon Zoltánné (Bp), Forrás Ferenc (Bp), Lisztes Tibor* (Berettyóújfalu)

Könyvjutalomban részesült:
 Spangenberg Rudolf (Komló), Kovács Bálint (Újkígyós), Dan János (Békés), Polányi István (Bp), Lisztes András (Albertirsa)
Gratulálunk!
Jutalmukat postán küldtük el.

KERESZTREJTVÉNY

A megfejtendő igevers részletei a vízszintes 73, függőleges 24, függőleges 17, függőleges 46, vízszintes 7 és függőleges 19 alatt található. Megfejtendő az igevers és az ige hely.

Az igevers és a rejtvényben szereplő nevek az új fordítás szerint kerültek beírásra, az ettől való eltérést külön jelezzük.

Vízszintes: 1. Ő gondozta az idős Dávidot 7. **A megfejtendő igevers ötödik része** 14. Rúben törzsének vezetője a pusztai vándorlás alatt (4Móz)- Kár.ford. 16. Ezékiás király palotafelügyelője 17. Fermentálódik 18. Ausztria és Németország határfolyója, Passaunál ömlik a Dunába 20. Atom egynemű betűi 21. Feleségképző 22. A szélén ment! 23. Valaminek a tartója 25. Helység az Ígéret Földjének keleti határánál. 27. Épp hogy 29. Arameus szó, nevek gyakori előtagja, jelentése: valakinek a fia 31. Szemérmes – ford. 33. Spanyol és norvég autójel 35. Kisgyermekre vigyázó intézmény 36. Kikötőváros a Vörös-tenger partján, Uzzijá kiépítette – Kár.ford. 37. Lepakol 40. Estefele! 41. Ritmikus dalszövegmondás 42. Egyike azoknak a városoknak, ahol megmaradtak az anákok 43. Ezen a helyen Dávid kétszer harcolt a filiszteusok ellen 44. Büntetésben van! 45. „Ez az” asszony 46. Bibliai folyadékmérték, 6 hin megfelelője 47. Tiltás 48. Menyasszony 49. I-vel a végén:

híres oázis a Holt-tenger partján 51. Fokozó szótag 52. Kilométer 54. Nábál felesége volt 56. Izrael királya, aki megölette Jézabelt és a többi Baál imádót 57. Harci repülő típusa 59. Az argon vegyjele 60. Török rang 62. Élvezet 63. Nimród által alapított város 65. Közterület típus 67. ŐBI 69. Manchester United 70. A magjában van! 71. Zulu egynemű betűi 73. A megfejtendő igevers első része 75. Gerson fia, Lévi unokája – ford. 77. Áron egyik fia – ford. 80. Ez egyik személy, akitől Zakariásnak át kellett vennie a fogságban maradt adományát 82. Helység, amerre Saul és társai a szamarakat keresték

Függőleges: 2. A tizenkét tanítvány egyike 3. Részben tiltja! 4. Nem ér rá 5. A filiszteusok ide viték a frigyládát Eben-Háézerből – az első mgh-n ékezetfölsőleggel 6. Gurulni kezd! 8. A sors istene volt a kánaánitáknál – Kár.ford. (Ézs könyvében) 9. Bajnokok Ligája 10. Pottyant 11. Sámuel szülővárosa 12. A negyedik felmenő 13. Ez ellen a város ellen kellett prófétálnia Jónásnak 15. Sír **17. A megfejtendő igevers harmadik része** 19. **A megfejtendő igevers hatodik része** 24. **A megfejtendő igevers második része** 26. Tagadó szó 28. Négylábú háziállat 30. Táncot jár 32. Piros – angolul 34. Ennek a pogány istennek a szobra dőlt le a frigyláda előtt – ford. 38. „Lám, jó az isten, jót...” 39. Ábrahám unokaöccse 42. Folyó Damaszkuszban, Kár. ford. szerint – ford. 45. Becézett női név **46. A megfejtendő igevers**